

6 januari 2011

Arbeidshof te Gent

Afdeling Brugge

zesde kamer

VRIJGESTELD VAN GRIFFIERECHT
Afschrift ter kennis gebracht in
uitvoering van artikel 792 van
het Gerechtelijk Wetboek.

Ongetekend Afschrift

SOCIALE
ZEKERHEIDSRECHT
WERKNEMERS –
bijdragen werkgevers

A.R. nr. : 2008/AR/207

Rep. nr. 4

INTERNATIONAL PROM ORCHESTRA vzw, met maatschappelijke zetel te 3980 Tessen-
derlo, Neerstraat 131/2,

appellant,

vertegenwoordigd door mr. Claes Rafaël, advocaat te 1150 Brussel, Tervurenlaan 192,

TEGEN:

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel te 1060 Brus-
sel, Victor Hortaplein 11,

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. Daelman Nico loco mr. Staelens Bart, advocaat te 8000 Brugge,
Gerard Davidstraat 46 bus 1 (Stockhouderskasteel);

***

De stukken van de rechtspleging werden onderzocht, inzonderheid het door de grif-
fier eensluidend verklaard afschrift van het op tegenspraak gewezen tussenvonniss d.d. 11
januari 2006 van de arbeidsrechtbank te Brugge, derde kamer (A.R. 108119), tegen hetwelk
het hoger beroep gericht is en de conclusies van partijen.

Het tussenvonniss werd door de geïntimeerde aan de appellante betekend bij deur-
waardersexploot op 3 november 2008.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet in de openbare terecht-
zitting van 7 oktober 2010.

Het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, uitgebracht door advocaat-
generaal Jean-Pierre Diependaele, werd neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Gent,
afdeling Brugge, op 29 oktober 2010.

Geen van beide partijen heeft gerepliceerd op dit advies.

Zoals beslist op de openbare terechtzitting van 7 oktober 2010 werd de zaak van
rechtswege in beraad genomen op 2 december 2010 en voor uitspraak gesteld op de open-
bare terechtzitting van heden.

***

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

***

2. Het voorwerp van de betwisting.

Bij dagvaarding d.d. 12 maart 2002, betekend bij exploit van Jan Deduytsche, gerechtsdeurwaarder met standplaats te Brugge, vordert geïntimeerde (oorspronkelijk eiser) de veroordeling van de appellante (oorspronkelijk verweerster) – bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder borgstelling, met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement – tot het betalen van de som van 361.925,13 euro aan de geïntimeerde wegens bijdragen verschuldigd voor de sociale zekerheid, bijdrage-opslagen en de wettelijke verwijlntresten, vermeerderd met dezelfde intresten op 274.814,91 euro, zijnde het bedrag van de bijdragen, vanaf 1 februari 2002 tot op de datum van volledige betaling. De geïntimeerde vordert verder de veroordeling van de appellante tot het betalen van de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol van de arbeidsrechtbank te Brugge onder A.R.nr. 108.119.

***

Bij vonnis d.d. 11 januari 2006 van de derde kamer van de arbeidsrechtbank te Brugge werd:

- de vordering van geïntimeerde ontvankelijk verklaard,
- ambtshalve de heropening van de debatten bevolen,
- bepaald dat de geïntimeerde zijn vordering dient te herformuleren op de openbare terechtzitting van 12 april 2006,
- de beslissing over de kosten aangehouden.

Volgens de eerste rechter blijkt uit de dossiergegevens dat de appellante fungeerde als werkgever van muzikanten, acteurs en logistieke medewerkers die betrokken waren bij de opvoering van de musical "Les Misérables" in de periode 1998-99 in de stadsschouwburg in Antwerpen en ook nog een tweetal andere kleine muzikale projecten in dezelfde periode. Op basis van een inspectieonderzoek bij de appellante waren er volgens de geïntimeerde twee problemen m.b.t. de RSZ-aangiften, nl. dat de maaltijdvergoedingen en de vergoedingen voor de afstand van naburige rechten, die aan de werknemers werden uitbetaald, niet werden aangegeven.

De eerste rechter was van oordeel dat, wat betreft de maaltijdvergoedingen, het hier wel degelijk gaat om de terugbetaling van kosten eigen aan de werkgever die vallen onder de kostenvergoedingen die worden uitgesloten uit het loonbegrip voor de heffing van sociale zekerheidsbijdragen (art. 19 §2, 4° K.B. 28-11-69, het zgn. Uitvoeringsbesluit RSZ-wet), terwijl het forfaitair bedrag zelf van de maaltijdvergoeding (280 BEF) ongetwijfeld in de lijn ligt van de effectieve kost van een lichte maaltijd, zodat de vordering van de geïntimeerde op dit punt als ongegrond dient te worden afgewezen..

Wat betreft de afstand van naburige rechten is de eerste rechter van oordeel dat enkel kan worden vastgesteld dat, bij gebrek aan bewijs door de appellante dat er een effectieve afstand van naburige rechten is tot stand gekomen, de aldus benoemde vergoeding voor deze afstand theoretisch is, zodat de geïntimeerde deze vergoeding terecht bestempelt als een vorm van verdoken loon. Dit is volgens de eerste rechter des te meer waar nu niet wordt betwist dat deze vergoeding per maand werd betaald in functie van de duur van de effectieve tewerkstelling, zodat in de gegeven omstandigheden op deze vergoeding sociale zekerheidsbijdragen dienen te worden betaald.

De geïntimeerde dient haar vordering evenwel te herformuleren nu slechts een gedeelte van haar vordering gegrond is, nl. dat gedeelte dat betrekking heeft op de vergoedingen voor afstand van de naburige rechten.

***

3. Beroepsgrievens en standpunt van de geïntimeerde

Bij verzoekschrift, op 2 december 2008 neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, heeft de appellante tegen het vonnis d.d. 11 januari 2006 hoger beroep aangetekend. De appellante vordert:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren,
- het vonnis van 11 januari 2006 van de arbeidsrechtbank te Brugge teniet te doen,
- de vordering van de geïntimeerde onontvankelijk te verklaren, gelet op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, ten gevolge van de overschrijding van de redelijke termijn,
- de vordering van de geïntimeerde minstens ongegrond te verklaren, wat betreft de vergoedingen voor afstand van naburige rechten,
- het vonnis te bevestigen in zoverre het oordeelt dat wat betreft de maaltijdvergoedingen de vordering van de geïntimeerde ongegrond was,
- de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.

Appellante stelt dat de eerste rechter ten onrechte geoordeeld heeft dat het gebrek aan tijdige opvolging door de RSZ geen onbehoorlijk bestuur zou zijn. De geïntimeerde heeft, nadat zij door de appellante bij brief van 26 juli 1999 ten volle geïnformeerd was, pas ruim twee jaar later bij brief van 25 september 2001 stelling genomen in de discussie, om vervolgens op 12 maart 2002 te dagvaarden. De appellante is van oordeel dat met dergelijk tijdsverloop de redelijke termijn door de geïntimeerde wel degelijk werd overschreden.

Inzake de naburige rechten, wenst de appellante erop te wijzen dat er wel degelijk een geschreven overeenkomst bestond rond deze naburige rechten, wat volgens haar door de geïntimeerde op geen enkel ogenblik sinds het ontstaan van de discussie werd betwist. De afstand van rechten was opgenomen in de Bijlage A – Bijzondere bepalingen bij de arbeidsovereenkomst. Tevens wenst de appellante op te merken dat er wel degelijk opnames waren van "Les Misérables" die gecommmercialiseerd werden, o.a. een fotoboek, een CD-opname van de musical en een video-opname van het project. Er is volgens haar wel degelijk sprake van reproductie van opgenomen artistieke prestaties – die buiten het kader van de promotie vallen, zodat de betaalde vergoedingen in deze omstandigheden wel degelijk

sommen vormen betaald aan uitvoerende kunstenaars voor de afstand van naburige rechten.

***

Bij conclusie en bij aanvullende syntheseconclusie, respectievelijk op 1 juli 2009 en 13 november 2009 neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, werkt de appellante haar standpunt verder uit en vordert zij:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren,
- akte te verlenen van het feit dat de geïntimeerde in conclusie bevestigt te berusten in het onderdeel van het bestreden vonnis dat oordeelt dat op de maaltijdvergoedingen geen RSZ-bijdragen verschuldigd zijn,
- bijgevolg het vonnis van 11 januari 2006 van de arbeidsrechtbank te Brugge teniet te doen,
- de vordering van de geïntimeerde onontvankelijk te verklaren, gelet op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, ten gevolge van de overschrijding van de redelijke termijn,
- de vordering van de geïntimeerde minstens ongegrond te verklaren, wat betreft de vergoedingen voor afstand van naburige rechten,
- subsidiair: in de mate dat het arbeidshof de principiële stellingname van de arbeidsrechtbank inzake de vergoedingen voor afstand van de naburige rechten volgt, de heropening der debatten te bevelen om over de bedragen stelling te nemen,
- de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding.

***

Bij syntheseconclusie, op 2 september 2009 neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, werkt ook de geïntimeerde zijn standpunt verder uit en vordert hij het door appellante ingestelde hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, het vonnis a quo te bevestigen in al zijn beschikkingen en de appellante te veroordelen tot de kosten van de beide aanleggen.

***

Beoordeling

4.1. De eerste grief van de appellante tegen het bestreden vonnis betreft de afwijzing van haar argumentatie nopens het onbehoorlijk bestuur in hoofde van de RSZ én de overschrijding van de redelijke termijn.

Het arbeidshof meent dat aan de hand van het zeer gedetailleerd chronologisch overzicht van het verloop van het onderzoek door de Sociale Inspectie dat door het openbaar ministerie wordt gegeven (punt. 6.1. van het advies) noch sprake kan zijn van onbehoorlijk bestuur, noch schending van de redelijke termijn.

Het onderzoek van de Sociale Inspectie werd pas afgerond met de eindredactie van het onderzoeksverslag op datum van 24 januari 2000 (stuk nr. 3 bundel geïntimeerde).

Het feit dat tussen deze datum én het schrijven van 25 september 2001, de beslissing tot regularisatie, inderdaad enige tijd verlopen is, is niet van die aard dat daardoor de

redelijke termijn werd overschreden. Om uit te maken of de redelijke termijn is overschreden, dient immers rekening te worden gehouden met de complexiteit van de zaak.

Terecht argumenteert de geïntimeerde dat het niet zijn fout is dat tussen de datum van het schrijven van 25 september 2001 én de datum van dagvaarding (12 maart 2002) nog enige tijd is verstreken. Het kan aan de geïntimeerde onmogelijk kwalijk worden genomen dat hij appellante na 1 oktober 2001 (overmaking van het bericht van wijziging van bijdragen) nog de kans heeft geboden tot spontane betaling over te gaan, m.a.w. om de zaak te regelen zonder gerechtelijke procedure. De geïntimeerde verwijst terecht naar het rekeninguitreksel 62 van 12 februari 2002.

De appellante bewijst overigens niet dat de beweerde overschrijding van de redelijke termijn haar schade zou hebben toegebracht. Zelfs indien zou aanvaard worden dat de redelijke termijn werd overschreden - quod non -, heeft dit geen gevolgen voor wat betreft de vordering die door de geïntimeerde werd ingesteld. Terecht merkt de geïntimeerde bovendien op dat de verjaringstermijn van vijf jaar van artikel 42 van de RSZ-wet (zoals toen in voege) geenszins werd overschreden.

4.2. Terecht stelt het openbaar ministerie in zijn advies dat een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur niet kan leiden tot een beleid tegen een wet van openbare orde, maar hoogstens een grond kan zijn om een schadevergoeding te bekomen overeenkomstig de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek (zie en vgl. Cass. 6 november 2000, *Arr.Cass.* 2000, nr. 598 en Cass. 29 november 2004, *Arr.Cass.* 2004, nr. 574, *navolgbaar*).

4.3. Evenmin kan de argumentatie nopens de onduidelijkheid van het rekeninguitreksel gevolgd worden. De appellante kan bezwaarlijk ontkennen dat zij met kennis van zaken haar verweer kenbaar heeft kunnen maken ten overstaan van de RSZ, én dit reeds van vóór de dagvaarding, nl. tijdens het onderzoek gevoerd door de Sociale Inspectie.

De eerste grief faalt dan ook naar recht.

4.4. De tweede grief heeft verband met de rechtsgrond van de vordering van de RSZ zelf, nl. of op de vergoeding voor de afstand van naburige rechten al dan niet sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

Het behoort aan de geïntimeerde om te bewijzen dat de vergoeding voor de afstand van naburige rechten loon is in de zin van artikel 14 van de RSZ-wet. Dit artikel bepaalt immers dat de bijdragen voor sociale zekerheid worden berekend op grond van het loon van de werknemer. Voor het begrip loon in de zin van de sociale zekerheidwet dient teruggekoppeld worden naar artikel 2 van de Loonbeschermingswet. Dit principe geldt slechts voor zover de Koning het begrip loon al of niet heeft verruimd.

Voor de sociale zekerheid is loon elk voordeel in geld of in geld waardeerbaar:

- datgene dat de werkgever aan zijn werknemer toekent als tegenprestatie van arbeid verricht krachtens de arbeidsovereenkomst;
- datgene waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van zijn werkgever hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks.

Door de geïntimeerde wordt niet betwist dat de 68 werknemers van appellante die vergoed werden voor de afstand van naburige rechten uitvoerende kunstenaars waren in de zin van Hoofdstuk II van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten. In dit hoofdstuk worden aan de uitvoerende kunstenaars een aantal rechten verleend.

Artikel 35 van de Wet van 30 juni 1994 (zoals in voege op 1 oktober 2001) luidde als volgt:

§ 1. Alleen de uitvoerende kunstenaar heeft het recht om zijn prestatie te reproduceren of de reproductie ervan toe te staan, op welke wijze of in welke vorm ook.

Dat recht omvat onder meer het exclusieve recht om de verhuring of de uitleening ervan toe te staan.

Alleen hij heeft het recht om zijn prestatie volgens om het even welk procédé aan het publiek mede te delen.

De rechten van de uitvoerende kunstenaar omvatten het exclusieve distributierecht dat slechts (wordt uitgeput) in geval van een eerste verkoop door de uitvoerende (kunstenaar) van de reproductie van zijn prestatie in de Europese Unie of met diens toestemming. Ook variété- en circusartisten worden als uitvoerende kunstenaars beschouwd. Aanvullende kunstenaars die volgens de beroepsgebruiken als dusdanig zijn erkend, worden niet als uitvoerende kunstenaars beschouwd.

§ 2. Ten aanzien van de uitvoerende kunstenaar worden alle contracten schriftelijk bewezen.

De contractuele bedingen met betrekking tot de rechten van de uitvoerende kunstenaar en de exploitatiebewijzen ervan moeten restrictief worden geïnterpreteerd. De overdracht van het voorwerp waarin een vastlegging van de prestatie is geïncorporeerd, leidt niet tot het recht om de prestatie te exploiteren.

De verkrijger van het recht moet de prestatie overeenkomstig de eerlijke beroepsgebruiken exploiteren.

De overdracht van de rechten betreffende nog onbekende (exploitatievormen) is nietig, niettegenstaande enige daarmee strijdige bepaling.

De overdracht van de vermogensrechten betreffende toekomstige prestaties geldt slechts voor een beperkte tijd en voor zover het genre van de prestaties waarop de overdracht betrekking heeft, bepaald is.

§ 3. Wanneer een uitvoerend kunstenaar een prestatie levert ter uitvoering van een arbeidsovereenkomst of een statuut, kunnen de vermogensrechten worden overgedragen aan de werkgever voor zover uitdrukkelijk in die overdracht van rechten is voorzien en voor zover de prestatie binnen het (toepassingsgebied) van de overeenkomst of het statuut valt.

Wanneer een uitvoerend kunstenaar een prestatie levert ter uitvoering van een bestelling, kunnen de vermogensrechten worden overgedragen aan degene die de bestelling heeft geplaatst voor zover deze laatste een activiteit uitoefent in de niet-culturele sector of in de reclamewereld, voor zover de prestatie bestemd is voor die activiteit en uitdrukkelijk in die overdracht van rechten is voorzien.

In die gevallen is § 2, derde tot vijfde lid, niet van toepassing.

De strekking van die overdracht en de wijze waarop ze plaatsvindt, kunnen bij collectieve overeenkomst worden bepaald.

4.5. Terecht stelt de appellante dat de naburige rechten roerende rechten zijn (art. 33 van die wet). Aangezien het om roerende rechten gaat, zijn deze overdraagbaar. De wet voorziet zelf uitdrukkelijk (art. 35, § 3) dat de vermogensrechten kunnen worden overgedragen aan de werkgever. Voorwaarde is evenwel dat in die overdracht is voorzien en voor zover de prestaties binnen het toepassingsgebied van de overeenkomst vallen. In dit geval zijn de volgende beperkingen niet van toepassing (art. 35, § 3, derde lid):

- de verkrijger van het recht moet de prestatie overeenkomstig de eerlijke beroepsgebruiken exploiteren;
- de overdracht van de rechten betreffende nog onbekende exploitatievormen is nietig, niettegenstaande enig daarmee strijdige bepaling;
- de overdracht van de vermogensrechten betreffende toekomstige prestaties geldt slechts voor een beperkte tijd en voor zover het genre van de prestaties waarop de overdracht betrekking heeft, bepaald is.

4.6. De appellante heeft gelijk door te stellen dat er wel degelijk een geschreven overeenkomst bestond rond de afstand van de naburige rechten, in tegenstelling tot wat in het bestreden vonnis werd gesteld. De appellante legt de stukken neer waaruit blijkt dat de afstand van de rechten was opgenomen in de bijlagen A – bijzondere bepalingen bij de arbeidsovereenkomsten.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk – wat niet betwist werd – dat de dienstbetrekkingen van de uitvoerende kunstenaars als voorwerp hadden de deelneming aan de muzikale uitvoeringen van een musical, "Les Misérables". De opnames van deze opvoering werden gecommmercialiseerd. Dit wordt door de appellante afdoende bewezen (stukken nrs. 9.1, 9.2 en 9.3).

Tevens kan niet betwist worden dat de appellante zich contractueel had bedongen t.o.v. de producent nv MUSIC HALL om deze muzikale uitvoeringen van "Les Misérables" te verzorgen.

Het openbaar ministerie merkt terecht op dat het leveren van artistieke prestaties aan de uitvoerder een persoonlijk vermogensrecht oplevert voor de uitvoerder, ook als deze artistieke prestaties worden geleverd in dienstverband. Dit persoonlijk vermogensrecht is vryreemdbaar. Het feit dat de artistieke prestaties in dienstverband worden geleverd én dat daardoor de werknemers loon ontvangen, staat volledig los van de het recht van de kunstenaar-werknemer zijn persoonlijk vermogensrecht te gelde te maken.

Het openbaar ministerie heeft volledig gelijk wanneer in het advies wordt vermeld dat het vryreemden van een persoonlijk vermogensrecht de eigen rechtsgrond van de overeengekomen vergoeding uitmaakt, én niet de dienstbetrekking zelf. De geïntimeerde kan niet gevolgd worden dat de vergoeding wordt betaald ingevolge de dienstbetrekking.

Dit standpunt komt trouwens overeen met het standpunt van het bestuur der juridische diensten van de geïntimeerde in de door haar voorgelegde brief van 8 maart 1996 (stuk nr. 5 bundel appellante).

4.7. De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 15 september 1997 (stuk nr. 10 bundel geïntimeerde) door de geïntimeerde om haar standpunt te staven, overtuigt niet omwille van volgende redenen:

- de casus die leidde tot het arrest van het Hof van Cassatie betrof een geschil betreffende de aanslagjaren 1990 en 1991. Op dat ogenblik was de wet van 30 juni 1994 nog niet gekend;
- op dat ogenblik was er nog een specifieke fiscale regeling
- het Hof van Cassatie heeft zelf geen uitspraak gedaan over de juistheid van de considerans van het Hof van Beroep te Brussel van 20 september 1996 " dat de litigieuze voordelen behaald zijn uit hoofde van of ter gelegenheid van de uitoefening van het beroep van loontrekkende muzikant bij het orkest van de K.M.S."

4.8. In tegenstelling tot hetgeen de geïntimeerde stelt, kan de vergoeding voor de overdracht van naburige rechten aan de werkgever niet als loon worden aangemerkt. De appellante bewijst dat de afstand van de naburige rechten is opgenomen in een bijlage van de arbeidsovereenkomst. Het beantwoordt dan ook aan de formele vereiste van een aparte overeenkomst. Nergens wordt in de wet vereist dat voor iedere exploitatiewijze de vergoeding, de reikwijdte en de duur van de overdracht uitdrukkelijk zou zijn bepaald.

De geïntimeerde bewijst niet dat de producent van het fotoboek, de CD en de video met de betrokken uitvoerende artiesten een aparte overeenkomst heeft gesloten en/of hen afzonderlijk zou vergoed hebben. Daarentegen betoogt de appellante dat de producent van de voorstelling " Les Misérables" het recht tot exploitatie voor die productie heeft bekomen van de appellante. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door geïntimeerde.

Het louter feit dat de vergoeding forfaitair per maand werd bepaald én deze vergoeding betaald werd gedurende de effectieve tewerkstelling is niet voldoende om te stellen dat deze vergoeding als loon dient beschouwd te worden. De afstand van naburige vermogensrechten staat immers los van de door de uitvoerende kunstenaar-werknemer geleverde prestaties, voor welke hij vergoed wordt als werknemer (én derhalve loon ontvangt).

De appellante wijst er immers terecht op dat het merendeel van de commercialisatie en marketing ten einde kwam op het ogenblik dat de productie van " Les Misérables" werd stopgezet, en bijgevolg ook de tewerkstelling afliep.

Ook het louter feit dat de vergoeding tamelijk hoog lag, nl. 400 euro per maand per werknemer, laat niet toe deze vergoeding te herkwalficeren als loon. Terecht stipt het openbaar ministerie aan dat een vergoeding die forfaitair is bepaald en wordt betaald naar gelang de artistieke prestaties worden geleverd, geenszins strijdig is met de wet van 30 juni 1994.

4.9. De geïntimeerde heeft dan ook in dit concreet dossier niet afdoende bewezen dat de door de appellante gegeven kwalificatie van "vergoedingen wegens afstand van naburige rechten" niet overeenkomt met de werkelijkheid én verdoken loon zou uitmaken.

- 4.10. De initiële vordering ingesteld door de geïntimeerde bij deurwaardersexploot van 12 maart 2002 dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen. Het hoger beroep is derhalve gegrond en het bestreden vonnis dient in voormelde zin hervormd worden.
- 4.11. Aangezien het hoger beroep gegrond wordt verklaard, dient de geïntimeerde te worden verwezen tot de kosten van beide aanleggen. De kosten aan de zijde van de appellante dienen echter herleid te worden, zoals door de geïntimeerde juist wordt opgemerkt. De volgens het verbeterd rekeninguittreksel gevorderde hoofdsom, € 200.221,71, vermeerderd met de wettelijke verwijlinterest van 1 februari 2002 tot datum betekening gedinginleidende akte, 12 maart 2002, bevindt zich immers in de schijf tussen € 100.000,01 - € 250.000,00. De basisrechtsplegingsvergoeding in die schijf bedraagt volgens het KB van 26 oktober 2007 € 5.000,00 en niet € 7.000,00 zoals door appellante gevorderd.
- 4.12. Er is echter geen reden om de kosten van betekening van het bestreden vonnis ten laste te leggen van de de appellante, nu de volledige vordering van de RSZ als ongegrond wordt afgewezen. De betekeningkosten van het bestreden vonnis blijven dan ook ten laste van de geïntimeerde.

***

OM DEZE REDENEN,**HET ARBEIDSHOF,**

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24 van deze wet,

gelet op het schriftelijk eensluidend advies van het openbaar ministerie, opgemaakt door advocaat-generaal Jean-Pierre Diependaele,

verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt het vonnis van 11 januari 2006 van de arbeidsrechtbank te Brugge, derde kamer (A.R. 108119), doch uitgezonderd voor wat betreft de toelaatbaarheid van de vordering van de RSZ en de beslissing nopens de afwijzing van de eis inzake de bijdragen op de maaltijdvergoedingen.

Opnieuw wijzende voor het overige,

Verklaart de vordering die de geïntimeerde instelde bij dagvaarding betekend op 12 maart 2002 volledig ongegrond.

Veroordeelt de geïntimeerde overeenkomstig artikel 1017, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek in de kosten van beide aanleggen.

Begroot deze kosten als volgt:

- aan de zijde van de appellant:
  - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 5.000,00 euro (wettelijk herleid),
  - rechtsplegingvergoeding hoger beroep: 5.000,00 euro (wettelijk herleid),

- aan de zijde van de geïntimeerde:
  - dagvaardingskosten: 128, 89 euro,
  - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 5.000,00 euro,
  - betekening tussenvonnissen dd. 11 januari 2006: 170,86 euro,
  - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 5.000,00 euro.

Aldus gewezen door het arbeidshof te Gent, zetelend te Brugge, zesde kamer, samengesteld uit Vincent Dooms, raadsheer in het arbeidshof te Gent, voorzitter, Wim Hollevoet, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Freddy Vandersteene, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende, en in openbare terechtzitting van donderdag zes januari tweeduizend en elf uitgesproken door Vincent Dooms, raadsheer, met bijstand van Johan Vermeren, griffier.

(w.g.) J. Vermeren - F. Vandersteene - W. Hollevoet - V. Dooms